

Π Ε Τ Ε Ι Ν Ο Σ

ΜΕ τὰ ὀρθρινὰ θάμβη εἶδα τὸν πετεινὸν τοῦ γειτονικοῦ μου κήπου ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑποστέγου ποῦ χρησιμεύει ὡς ἀποθήκη ξύλων. Ἀνίχνευε μὲ τὸ κεφάλι σηκωμένον ὑψηλὰ τὴν ὥραν τῆς αὐγῆς, ἐφαίνετο κυττάζων τὰ κοιμώμενα γύρω ὅπως ὁ σαλλιγκτῆς ποῦ ἐτοιμάζεται νὰ κτυπήσῃ ἐγεργήριον. Δὲν ἐκινεῖτο τίποτε· ὅλα ἐφαίνοντο κατεχόμενα ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν νάρκην τοῦ ὄρθρου καὶ μόλις ἐπάνω εἰς τὰ κεραμίδια μετεκινουῦντο μαῦραι πλατεῖαι κηλίδες. Ἦσαν κόττες ἀντιληφθεῖσαι ὅτι ὁ κύριος μὲ τὸν ὑψηλὸν λαιμὸν, τὸ δυνατὸν ράμφος καὶ τὸ κόκκινον στέμμα ἐξύπνησε. Κάτω εἰς τὴν ρίζαν τῆς μάνδρας μέσα εἰς πλατὺ αὐλάκι ἔτρεχε νερό, σφυρίζον ἐλαφρὰ εἰς χαμηλοὺς καταρράκτας καὶ χανόμενον εἰς τὸ βάθος, ὅπου ὄψιμον μπιστάνι ἐζήτηι νὰ καταπνίξῃ τὴν δίσπαν τοῦ χθεσικοῦ καύματος. Ὁ πετεινὸς ἐσιγολάει ὑψηλὰ εἰς τὴν σκοπιὰν του ὡς ἀποτεινῶν λέξεις μυστικὰς εἰς τὰς ὑψηλοὺς του, ἔκαμε μερικoὺς ἐλιγμοὺς εἰς τὰ κεραμίδια ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς κόττες καὶ ἀνῆλθε πάλιν ὑψηλὰ μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ Τουρκοβούνια, ὁπόθεν ἐξεχύνετο ἡ αὐγὴ ἐπὶ τῆς Ἀτικῆς, καὶ ἐφάνη προσέχων ἕνα χρουσοῦν στίγμα αἰωρηθὲν στιγμιαίως ὑπὲρ τὸν Ὑμηττὸν καὶ ἔκραξε τείνων λαιμὸν καὶ ράμφος καὶ λειρὶ πρὸς τὰ ὕψη. Τὰ πουλιά ἐπήδησαν ἀπὸ τὴν στέγην εἰς τὰ κάτω, ὁ πετεινὸς ἐλάλησε μίαν ἀκόμη φορὰν, ἐστάθη πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος, ἔλαβεν ἀπάντησιν ἀπὸ τὴν περιοχὴν ἄλλου πετεινοῦ, ἤκουσε τὸ ἐργοστάσιον τῆς συνοικίας εἰδοποιοῦν μὲ βραχνὸν σφύριγμα ὅτι ἡ μηχανὴ ἀρχίζει νὰ κινῆται, καὶ ἐπήδησε καὶ αὐτὸς κάτω, ἐβούτηξε τὸ ράμφος του εἰς τὸ τρέχον νερὸ καὶ ἐπλησίασε πρὸς τῆς κόττες, ποῦ ἐπεριμέναν εἰς τὸ χῶμα τοῦ δρόμου ἐκτελοῦσαι βῆμα σημειωτόν. Ὁ πετεινὸς ἔκαμε μεγαλοπρεπῶς δύο τρία βήματα, ἐφάνη νεύων μὲ τὸ λειρὶ του καὶ μία κόττα ἐπλησίασε μὲ ταχέα μικρὰ βήματα καὶ ταπεινοῦσα τὸ κεφάλι ἄφησε νὰτσιμηθῇ ἀπὸ τὸν κυρίαρχον. Ἀπὸ τὴν βασιλικὴν εὐλογίαν τοῦ πετεινοῦ ἐπέρασαν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὅλες καὶ ἐχώθησαν εἰς μίαν τρύπαν τῆς μάνδρας, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὑπῆρχε βόσκημα. Ὁ πετεινὸς ἔκραξε μίαν φορὰν ἀκόμη, εἶδε τὰ περιστέρια νὰ τινάζωνται ἀπὸ τὸν

περιστερεῶνα πρὸς τὰ ὑψηλά ὡς λευκοὶ χαιρετισμοὶ πρὸς τὴν ἡμέραν, ἤκουσε τοὺς τροχοὺς ἑνὸς κάρρου πλησιάζοντος, ἐτρόμαξεν ἀπὸ τὸ αἰφνίδιον ἀνοιγμα ἑνὸς παραθύρου, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐφάνη μορφὴ ἀνθρωπίνη μὲ μάτια ἐξοιδημένα, καὶ πεισθεὶς ὅτι ἐξετέλεσε τὸν ἐωθινὸν προορισμὸν του, ἠκολούθησε τῆς κόττης. Ἐτράπη εἰς τὸ βασιλεῖόν του ὁ Πατριάρχης.

ΜΑΚΚΑΒΑΙΟΣ

ΣΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΜΟΥ

Μιά ἡμέρα τέλος πρόβαλες κι' ἀπάστραψε τὸ σπῆτι, ποῦ ὡς τότε ἄδειο κι' ἀνοιωθο καὶ πικραμένο ἐζοῦσε, καὶ γλύστρησες μὲ τὴ στερογὴ λαμπὴ τοῦ Ἀποσπερίτη στὴν κούνια, ποῦ σὲ πρόσμενε καὶ ποῦ σὲ καρτεροῦσε.

Καὶ νά! ἢ καρδιὲς ἀνασκιοτοῦν κι' ἐλεύθερα τὰ χέρια περιγύρᾳ σου ἀπλώνονται σὰν σκεπη κι' εὐλογία, κι' ὅσα ἐπλέξαμε ὄνειρα εἰρήνης, περιστέρια, μισεύουν καὶ φωλιάζουνε στῆς κούνιας τῆ μαγεία!

Γράψε τὸ θεῖο χαμόγελο, γέλα τὸ πρῶο γελάκι, κάνε χαρούλια τὸ πρῶτ, κάνε χαρὲς τὸ δεῖλι, ταχειά μὲ τὸ τιτίβισμα θὰ σκάη καὶ τὸ δοντάκι, κλωνὶ ῥόδιου στὰ ῥόδινα χαριτωμένα χεῖλη.

Ξυπνᾶς κι' ἢ γλῶσσά σου ἀρχινᾷ τὸ ψέλλισμα τὸ μάγο, καὶ μπουσουλῶντας σὰν ἀρνὶ στῆς σάλας τὸ κυλίμι, ἄξαφρα στέκεις καὶ κυτιᾶς ὥρα πολλὴ τὸ ἀγρίμι, τὸ κεντημένο, ποῦ σπαρνᾷ στὰ δόντια του ἔναν τραγο!

Φιλάκια δλόγυρα σκορπᾶς, φιλιὰ σκασιὰ χαρίζεις στὸν ἀσπρομάλλη τὸν παποῦ καὶ στὴν καλὴν γιαγιά, κι' ὅταν στὸ μπάτιο σπαρταρᾶς, γελᾶς καὶ παιγνιδίζεις, ὦ! ἐκεῖνο τὸ ναζάκι σου κι' ἐκεῖνὴ σου ἢ λαλιά.

Τὸ σπῆτι ἐγίνηκε ναὸς κι' ἐσὺ ἴσαι ἢ λειτουργία στὸ σπῆτι μας σ' ἐκλείσαμε σὰν στῆς Στοργῆς τῆ γνάλα, καὶ σὰν ψαράκι ἀναπηδᾶς πολύχρωμο σὲ κρῦα νερά, ποῦ τὸν Ὠκεανὸ δίνουν σὲ μιά τους στάλα!

Χαῖρε, χρυσέ, σοῦ προβοδᾷ τὸ ἔμπα τῆς ζωῆς σου κι' ἐπάνω ἀπὸ τὴν κούνια σου θὰ σοῦ ἱστορήσω πάλι πόσο εἶν' ὠμορφη ἢ Ζωή... μὰ ἐσὺ ἀγάλι, ἀγάλι, σὰ νὰ μὴν ἄκουες τίποτε, γλυκά, γλυκά κοιμήσου...

ΠΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ